

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 6. Vtrùm Deus cognoscat mala. Et quomodò.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

potestque questio esse de nomine. Dico, si nomen dissensus pro iudicio negatiuo, & nomen assensus pro iudicio affirmatiuo accipiuntur, ut accipiuntur ab Arrubal 1. par. disput. 34. cap. 1. & ab alijs: videturque esse magis propria eorum acceptio; Deum per dissensum cognoscere omnem veritatem negatiuam, per assensum autem omnem positiuam quorumvis entium seu possibilium, seu impossibilium: siquidem omnem veritatem negatiuam per iudicium negatiuum, & omnem positiuam per affirmatiuum cognoscit; ut satis, superque constat ex dictis. Si verò quoduis iudicium, siue affirmatiuum sit, siue negatiuum, respectu veritatis, quam intellectuui persuadet, dicatur assensus, dissensusque respectu oppositæ falsitatis; quo pacto à Vazq. 1. par. disput. 61. & ab alijs assensus, & dissensus usurpantur, usurpatione fortasse non adeò propria. Compertum est, omne iudicium Dei respectu veritatis seu positivæ, seu negativæ per ipsum iudicatæ assensum, respectu autem falsitatis oppositæ dissensum venire nuncupandum. In quo amplius non oportet morari.

QVAESTIO VI.

Vtrum Deus cognoscat mala. Et quomodo.

64 **T**Riplex malorum genus distingui solet, naturæ videlicet, culpæ, & pœnæ. Malum naturæ appellatur, quod cuius naturæ est disconueniens aut positivè, ut calor aquæ, & febris homini, aut priuatiuè, ut cœcitas animali, & vniuersim carentia cuiusvis perfectionis naturæ debite. Malum culpæ est peccatum, cuius malitia aut est positiva dissonantia ad naturam rationalem vt talem, aut priuatio rectitudinis debite iuxta diuersas opiniones. Malum denique pœnæ ipsissimum est malum naturæ, addito solum respectu punitionis alicuius delicti, in quam illud insigitur. Quo etiam pacto malum culpæ rationem pœnæ sortiri potest.

65 **S**uppono ergo vt fide sanctum, hæc omnia mala à Deo cognosci. Constat id imprimis ex omnibus Scripturæ locis, quæ prædicant, omnia cognosci à Deo, & nihil ab oculis eius abscondi. Deinde specialiter ex illo Sapient. 8. *Monstra scit, antequam fiant.* ex illo Amos 5. *Cognoui scelera vestra.* & ex illo Amos 3. *Si est malum in Ciuitate, quod non feceris Dominus: quodque subinde non cognouerit.* In primo enim loco est sermo de malo naturæ. In secundo de malo culpæ, & in tertio de malo pœnæ. Ratio etiam euidentissima suffragatur. Quia omnia prædicta mala obiecta vera sunt, & cognoscibilia. Quocirca non possunt vilo modo ignorari à Deo. Est tamen discrimen inter mala naturæ, & pœnæ ex vnâ parte, & mala culpæ ex alterâ; quòd illa scientiâ etiam approbationis cognoscit Deus, hæc verò solum notitiâ simplici. Ob idque ea nescire dicitur in Scriptura, non quia ignorat, sed quia non approbat, Abac. 1. *Mundi sunt oculi tui, ne videas malum.*

66 **S**ed quomodo eiusmodi mala cognoscuntur à Deo? Certè id etiam ex dictis hæcenus satis conspicuum est. Nam vel mala sunt positiva; & sic eisdem modis cognoscuntur, ac cætera en-

tia positiva, de quibus egimus quæst. 1. 2. 3. & 4. Vel sunt mala priuatiua; & sic inter non entia sunt recensenda, de quibus egimus quæst. 5. Sed controuertunt nihilominus hic Theologi; an Deus cognoscat mala immediatè per suam bonitatem, vel per bonitatem creatam, cui opponuntur. Zumel 1. par. quæst. 14. artic. 10. conclus. 3. cum alijs à se relatis contendit, Deum per solam suam bonitatem nullo habito respectu ad creatam cognoscere omnia mala. Communis tamen sententia est, mala immediatè cognosci à Deo per bonitatem creatam, qua priuant (sermo enim est de malis priuatiuis) remotè autem per bonitatem Dei. Ita Fasol. 1. par. quæst. 14. artic. 10. dubit. 2. Vazq. disput. 62. cap. 2. Herice disput. 8. cap. 2. Gonzal. disp. 40. sect. 2. Soar. lib. 3. de Attrib. cap. 3. Gasp. Hurt. disp. 3. de Scient. diff. 6. & apud eos alij.

Ego in hac re breuiter censeo, mala omnia priuatiua eatenus solum dicenda esse cognosci immediatè per bonitatem creatam, quam remouent, quatenus non possunt non cognosci quodammodo respectivè ad illam, nec ipsa bonitas, illis non cognitis, potest perfectè comprehendì prout de negationibus in vniuersum quæst. 5. à nam. 56. dictum est. Quo sensu accipio omnes Auctores, qui docent, huiusmodi mala per bona, quæ remouent, à Deo cognosci immediatè. Deinde existimo, Deum per suam bonitatem bifariam cognoscere mala. Primò mediatè, quatenus, dum suam bonitatem perfectè comprehendit, in illa, & per illam cognoscit bona creata; rursumque per huiusmodi bona modo paulo ante dicto cognoscit mala, quando sunt priuatiua. Secundò, & proprius, vniuersaliusque immediatè, quatenus comprehendendo perfectè suam bonitatem, non potest non etiam in illa, & per illam cognoscere omnia mala. Porro, diuinam bonitatem perfectè à Deo comprehendì non posse, nisi vi talis comprehensionis in illa tanquam in medio determinante ab ipso Deo omnia bona creata, omniaque mala cognoscantur, ex doctrina sæpè supposita de comprehensione notum est. Nihil enim plenè, & perfectè comprehendì potest, vt sæpè diximus, nisi ex vi cognitionis comprehensivæ eius cuncta ad illud quoquomodo spectantia, de eoque enunciabilia attingantur. Bona autem omnia, & mala aliquo modo spectant ad bonitatem Dei. Bona quidem: quia ab eâ derivantur, vt quædam eius participationes. Mala verò: quia ab illa aliqua ratione excluduntur, vt quid aduersum ei, & oppositum, ab eiusque infinitate, & puritate alienum. Mittoque alios modos cognoscendi mala cæteris obiectis communes.

68 **S**ed dubitari hic adhuc potest, an Deus mala culpæ æquè, ac cætera, in suâ omnipotentia cognoscat, in cæterisque subinde formalitatibus identificatis cum illa. Ea enim cognoscere in suâ scientiâ, in suâque nolitione, siue odio de illis, atque etiam in suo Verbo, & Spiritu sancto, prout ista ad illa sunt respectiva, vnumquodque suo modo, ex dictis in præcedentibus satis est notum. Ratio autem dubitandi est: quia omnipotentia Dei nullo modo est causa horum malorum, sicuti est aliorum. Respondeo tamen, mala etiam culpæ cognosci à Deo in suâ omnipotentia, non vt quid factibile, vel factum ab illa, sed vt quid ei prorsus repugnans; ab eaque non factum, neque factibile; aut etiam vt quid per illam tum permixibile, tum impedibile.

Quo-

Quomodo autem omnia insuper mala in alijs entibus, aut secum connexis, aut sine se non comprehensibilibus cognoscantur à Deo. Quomodo item ex Deo, & ex alijs eisdem entibus cognoscibilia, atque cognita sint ab ipso; ex dictis in simili in præcedentibus quaestionibus satis notum est.

QVAESTIO VII.

*Vtrum Deus cognoscat enunciabilia.
Et qualiter.*

69 **E**nunciabilia dicuntur obiecta enunciationum, seu propositionum vocalium nostris iudicijs correspondentium, quæ subinde obiecta quoque sunt ipsorum iudiciorum. De quibus imprimis est certum, cognosci à Deo quoad veritates obiectiuas, quæ in eis continentur, aut supponantur tanquam verificatiua realia enunciationum, & iudiciorum nostrorum, quorum ipsa sunt propria obiectiua, siue conceptus obiectiuus. Cum certum sit, vt satis constat ex hæcenus dictis, nullam veritatem obiectiuam posse ignorari à Deo. Deinde est certum, talia enunciabilia, seu potius tales veritates obiectiuas non cognosci à Deo, sicut à nobis, per modum enunciabilium, hoc est, interueniente comparatione, qua vnus conceptus obiectiuus tanquam prædicatum alteri comparatur tanquam subiecto, aut componendo illud cum hoc per affirmationem, aut diuidendo illud ab hoc per negationem, iuxta doctrinam de naturâ iudicij nostri tum componentis, tum diuidentis traditam latè in Pharo Scient. disput. 2. quaest. 4. Sed cognosci à Deo intuitiuo quodam iudicio simplici quodam modo inspiciente, ac penetrante, quidquid vnumquodque in se ipsa aut est, aut non est, citra omnem comparationem vnus conceptus obiectiuus cum altero per modum compositionis, aut diuisionis. In quo conueniunt Theologi cum S. Tho. 2. par. quaest. 14. art. 14. & alijs Patribus. Prout supra iam à nobis statutum est disput. 24. quaest. 3.

70 Porro quor sunt diuersæ enunciationes, siue propositiones iuxta diuisiones earum datas à nobis in Pharo Scient. disput. 19. quaest. 1. tot sunt obiecta earum enunciabilia diuersa, quæ quoad veritates obiectiuas in eis contentas, vel suppositas cognoscuntur à Deo. Huiusmodi autem veritatum obiectiuarum alia sunt quiditatiuæ, alia existentials, & vtraque vel absoluta, vel conditionatæ, ad quas reducuntur disunctiuæ. Existentialsque rursus alia de presenti sunt, alia de futuro, & alia de præterito, iuxta doctrinam vniuersalem de statibus rerum, ad quos hæc veritates spectant, & penes quorum diuersitatem discriminantur, traditam etiam à nobis in Pharo Scient. disput. 10. per totam, quæ ad rem videnda.

71 Quomodo autem enunciabilium, quæ nostrarum propositionum, & iudiciorum obiecta sunt, alia in se habeant, siue contineant veritatem obiectiuam non solum à nobis, sed etiam à Deo, ab alijsque intuentibus, siue per species proprias cognoscentibus iudicabilem: alia verò eatenus solum cognoscantur vera, quatenus vel alijs in se veris æquivalent, vel aliorum veritatem obiectiuam supponunt: proindeque à nobis dumtaxat

cognoscentibus per alienas species per se, & prout apparent, concepitibilia, atque adeo iudicabilia, sint; non verò itidem à Deo, & ab alijs cognoscentibus per species proprias: ab hisque proprie reâ dumtaxat iudicandæ veniant ea veritates obiectiuæ, quibus æquivalent, vel quas supponunt, in eadem disput. 10. quaest. 4. videndum est; ne, quæ ibi iam scripta sunt, frustra hic repetantur.

Iam sequatur hic examinandum, vtrum Deus cognoscat entia rationis, & qualiter, & an illa faciat. Verum quia tria hæc in eadem Pharo Scient. disput. 12. quaest. 5. ex professo examinata, ex proprijsque principijs dedimus resoluta, illuc remittimus Lectorem, & ad cætera pergamus.

DISPUTATIO 26.

De scientiâ Dei mere naturali.

Pater ea, quæ scientiæ Dei naturali, & libere communia sunt, de quibus hæcenus, alia quædam in speciali supersunt in hac disput. determinanda, & explicanda de scientiâ mere naturali, qua Deus obiecta metaphysicè necessaria cognoscit. Qualia sunt quoad existentiam absolutam Deus ipse, & negationes chymærarum suo modo: quoad quiditatem autem, aut etiam existentiam conditionatam cætera cuncta obiecta seu impossibilia, seu possibilis in se quiditatem, & consequenter veritatem obiectiuam habentia. Supponenda autem hic iterum est, iterumque recolenda, atque recognoscenda tota doctrina de statibus rerum, deque possibilitate, atque impossibilitate earum, quam dedimus in Pharo Scient. disput. 10. & 11. vtpote à qua omnino dependent omnia fermè, quæ sunt dicenda præfenti disput.

QVAESTIO I.

Quas veritates obiectiuas metaphysicè necessarias cognoscat Deus circa creaturas possibilis. Et quibus actibus.

Cum certum sit, omnem veritatem obiectiuam in se, seu per se cognoscibilem cognosci à Deo; certum quoque erit, Deum circa creaturas possibilis eas omnes veritates metaphysicè necessarias cognoscere, quæ in ipsis reuera sunt, in se, seu per se cognoscibiles. Quænam autem eæ sint non discutendum modò, sed supponendum à nobis est ex iam exploratis, & statutis in Pharo Scient. disput. 10.

Supponimus itaque ex ibi dictis primò, Deum circa vnamquamque rem possibilem cognoscere omnes veritates quiditatiuas tam conditionatas, quàm absolutas ei necessariò conuenientes prout habenti esse in statu quiditatiuo tam conditionato, quàm absoluto: absolutas quidem, vt, *Petrus est potens existere, siue possibilis; Petrus est homo; est rationalis; est risibilis, &c. Actio est*